"ישיבישע בלאט"

"שאלות" ו"מראי מקומות" על ה"דף – היומי"

ברכות מט.

כל שלא אמר וכו' לא יצא ידי חובתו, והאם זה לעיכובא או למצוה? עי' טוב"י קפז' שתי דעות, ועי' פנ"י וברכי יוסף שם ס"ב ולהלכה: עי' חיי אדם מ"ב באור הלכה ושעה"צ שם, ועי' עמק ברכה ברכה"מ אות ב'.

מקדש ישראל והזמנים, מקדש ישראל וראשי חדשים וכו', ומה שהקשה מזה אף שכבר תי' לו בישראל והזמנים? עי' צל"ח, ועי' הגהות רא"מ הורויץ.

התם תרתי כל חדא וחדא באפי נפשא, בבאור התירוץ: עי' רש"י רי"ף ורשב"א.

כדרב חננאל אמר רב וכו', וקשה הלא אמר את דבריו אלא בדיעבד? עי' פנ"י צל"ח, נשמת אדם מז' סק"ג, וחזו"א או"ח כח' סק"ט, ועי' רש"ש

תורה ומלכות לפי שאינן בנשים, וקשה הא מלכות אינה בכהנים וגרים? עי' מרחשת ח"א כב' ה' ועי' הגהות ראמ"ה,

להלכה אי נשים חייבות או יכולות להזכיר דברים אלו בברכה"מ: עי' תוס' לעיל כ:, ועי' מאירי, רמ"א או"ח קפז' ג' מג"א, ערוה"ש ומ"ב שם.

תוד"ה לומר, כתבו הטעם למה אין מזכירים בה מלכות כיון שהיא סמוכה לחברתה, ועי' בזה עוד ברשב"א רא"ה תר"י ורא"ש.

ולא ידענא אי אמר בה שמחה אי לא וכו', ובאור הספק? עי' תורא"ש ותוס' ר"י החסיד.

מסורת הש"ס | שלשה שאכלו פרק שביעי ברכות | מט. | עין משפט נר מצוה

תורה אור

מאן דאמר אינה צריכה מלכות קסבר דאורייתא היא

וו נתנה ביו"ג בריתות ר' אבא אומר צריך שיאמר בה הודאה תחלה וסוף והפוחת לא יפחות מא' וכל הפוחת מא' הרי זה מגונה וכל החותם מנחיל ארצות בברכת הארץ ומושיע את ישראל בבונה ירושלים הרי זה בור וכל שאינו אומר ברית ותורה בברכת הארץ ומלכות בית דוד בבונה ירושלים לא יצא ידי חובתו מסייע ליה לר' אילעא דא"ר אילעא א"ר יעקב בר אחא משום רבינו כל שלא אמר ברית ותורה בברכת הארץ ומלכות בית דוד בבונה ירושלים לא יצא ידי חובתו פליגי בה אבא יוסי בן דוסתאי ורבנן חד אמר הטוב והמטיב צריכה מלכות וחד אמר אינה צריכה מלכות מאן דאמר צריכה מלכות קסבר דרבנן ומאן דאמר אינה צריכה מלכות קסבר דאורייתא: ת"ר מהו חותם בבנין ירושלים רבי יוסי בר' יהודה אומר מושיע ישראל מושיע ישראל אין בנין ירושלים לא אלא אימא אף מושיע ישראל. רבה בר רב הונא איקלע לבי ריש גלותא פתח בחדא וסיים בתרתי אמר רב חסדא גבורתא למחתם בתרתי והתניא רבי אומר אין חותמין בשתים גופא רבי אומר אין חותמין בשתים איתיביה לוי לרבי על הארץ ועל המזון ארץ דמפקא מזון על הארץ ועל הפירות ארץ דמפקא פירות מקדש ישראל והזמנים ישראל דקדשינהו לזמנים מקדש ישראל וראשי חדשים ישראל דקדשינהו לראשי חדשים מקדש השבת וישראל והזמנים חוץ מזו ומאי שנא הכא חדא היא התם תרתי כל חדא וחדא באפי נפשה וטעמא מאי אין חותמין בשתים לפי שאין עושין מצות חבילות חבילות מאי הוי עלה א"ר ששת פתח ברחם על עמך ישראל חותם במושיע ישראל פתח ברחם על ירושלים חותם בבונה ירושלים ורב נחמן אמר אפי' פתח ברחם על ישראל חותם בבונה ירושלים משום שנאמר בונה ירושלים ה' נדחי ישראל יכנס אימתי בונה ירושלים ה' בזמן שנדחי ישראל יכנס אמר ליה רבי זירא לרב חסדא ניתי מר ונתני אמר ליה ברכת מזונא לא גמרינא ותנויי מתנינ' אמר ליה מאי האי אמר ליה דאקלעי לבי ריש גלותא ובריכי ברכת מזונא וזקפי רב ששת לקועיה עלי כחויא ואמאי דלא אמרי לא ברית ולא תורה ולא מלכות ואמאי לא אמרת כדרב חננאל אמר רב דאמר רב חננאל אמר רב לא אמר ברית ותורה ומלכות יצא ברית לפי שאינה בנשים תורה ומלכות לפי שאינן לא בנשים ולא בעבדים ואת שבקת כל הני תנאי ואמוראי ועבדת כרב: אמר רבה בב"ח א"ר יוחנן הטוב והמטיב צריכה מלכות מאי קמ"ל כל ברכה שאין בה מלכות לא שמה ברכה והא א"ר יוחנן חדא זימנא א"ר זירא לומר שצריכה שתי מלכיות חדא דידה וחדא דבונה ירושלים אי הכי נבעי תלת חדא דידה וחדא דבונה ירושלים וחדא דברכת הארץ אלא ברכת הארץ מאי טעמא לא משום דהויא לה ברכה הסמוכה לחברתה בונה ירושלים נמי לא תבעי דהויא לה ברכה הסמוכה לחברתה ה"ה דאפילו בונה ירושלים נמי לא בעיא אלא אידי דאמר מלכות בית דוד לאו אורח ארעא דלא אמר מלכות שמים רב פפא אמר הכי קאמר צריכה שתי מלכיות לבר מדידה יתיב רבי זירא אחורי דרב גידל ויתיב רב גידל קמיה דרב הונא ויתיב וקאמר טעה ולא הזכיר של שבת אומר ברוך שנתן שבתות למנוחה לעמו ישראל באהבה לאות ולברית ברוך מקדש השבת אמר ליה מאן אמרה רב הדר יתיב וקאמר טעה ולא הזכיר של יום טוב אומר ברוך שנתן ימים טובים לעמו ישראל לששון ולשמחה ולזכרון ברוך מקדש ישראל והזמנים א"ל מאן אמרה רב הדר יתיב וקאמר טעה ולא הזכיר של ראש חודש אומר ברוך שנתן ראשי חדשים לעמו ישראל לזכרון ולא ידענא אי אמר בה שמחה אי לא אמר בה שמחה אי חתים בה אי לא חתים בה אי דידיה אי דרביה גידל בר מניומי הוה קאי קמיה דרב נחמן טעה רב נחמן

והדר

ברכות מט:

אבל פתח בהטוב והמטיב וכו', ועד כמה יאמר וייחשב שפתח בה? עי' חיי אדם כלל מז' יח', ועי' באור הלכה קפח' ו', ולהיכן הוא חוזר? עי' רמב"ם וראב"ד ברכות ב' יב', ובאור מחלוקתם: עי' מרכבת המשנה, אג"מ או"ח נה' ועמק ברכה תפילה א', ועי"ש כס"מ אי לדברי הרמב"ם צריך לזמן, וע"ע תר"י רא"ה רשב"א ורא"ש מג"א ופרמ"ג.

והאם בראש חודש אומרים ברוך שנתן וכו'? עי' רשב"א, בעה"מ ורמב"ן וראב"ד על דבריו שם.

תוד"ה אי, עי' שער המלך סוכה ו' ז', ואפיקי ים ח"בצא' מש"כ לפי דברי התוס' כאן.

תוד"ה עד, כתבו דמחלוקת ר"מ ור"י היא לא דווקא על זימון אלא כללית על ברכה"מ, וקשה למה לא כתבו דבריהם על המשנה? עי' מעון הברכות ופנ"י.

אם עבר צופים וכו', ומהו צופים? עי' רש"י כאן ולקמן סא:, פסחים סא: ובתוס', ע"ע שפ"א, ותויו"ט פסחים ג' ח'

תוד"ה רבי, כתבו דכאן מוחלפת השיטה, ומנין להם? עי' מהרש"א, הגהות יעב"ץ,

במה שכתבו דהוי אסמכתא בעלמא, עי' רשב"א, ועי' ב"י סוף סי' קצז' מש"כ לדחות שי' היראים שבעי שתייה לחיוב ברכה"מ מה"ת לפי דברי התוס' ועי"ש ב"ח וט"ז

אכילה שיש בה שביעה ואיזו זו כביצה, וקצת קשה מהמציאות עי' רש"ש ותהגהות יעב"ץ.

תוד"ה נברך, והטעם שנאמר בלי למ"ד? עי' ב"י וב"ח קצ"ב ה', ע"ע שבט הלוי ח"א רה'

אחד עשרה, ואחד עשרה ריבוא, ואי נחלקו ר"ע וריה"ג? עי' שנות אליהו ועי' רש"ש, וע"ע מהרש"א

אל יוציא אדם את עצמו מן הכלל, וקשה מקריה"ת שאומר ברכו? עי' תוס' ושיטמ"ק, וע"ע תויו"ט ושושנים לדוד על המשנה.

לע"נ הג"ר חיים בן-ציון בה"ג רבי משה זצ"ל נלב"ע טו' כסלו תשעח'
לתגובות הערות והארות ולקבלת הדף בדוא"ל מידי יום ניתן לפנות ל-
7652935@gmail.com או בין הסדרים למספר - 0527652935

אי כמי אכיל ואי כמי לא אכיל. ואיתיה והא הוי ר"ח מיומי דלא להתענות בהון במגילת תענית וי"ל דס"ל אי כמי אכיל ואי כמי לא אכיל אם שחייבנו בברכת המזון אבל ביום טוב צריך לאכול פת והיומם דאמרינן בסוטה (פ"ב דף כא.) אי כמי אכיל ואי כמי לא אכיל חזן מילה הרא"מבונה דילוף ע"ז מינן מתנ המלוה וי"ל דס"ל שאינו צריך לאכול בסוכה אם לא יוכלה אכל בסכיל יו"ט צריך לאכול אלא אם מ"מ אם צריך לאכול בסכיל יו"ט אי בסכיל סוכות *ומיהו אומר רבינו יהודה דעפקא מינה קגן שילדו גמנים ואכלו חזן לסוכה דהבקתא אם לכבוד יו"ט שפיר אבל אם בסכיל סוכה ביו"ט רלאמן צריך לחזור ולאכול בסוכה לאחר שיפסקו הגמנים דילפינן ע"ז מינן המלוה אבל בשאר ימים אינו צריך והא דאמרינן בפרק אלו דברים (פסחים ל' סתם) מר בריש דרביעא הוה יתיב בתעניתא דהוה שבת מנמנם שהיה מתענה ביום טוב מפרש ר"י דבתעניה אנום קאמר אבל בשאר תעניות אמור ומשורה אינים על שכת היה מנוסף ר"י דאמרא אי כמי לא אכיל אלא אם מינה הרגשתי בגופי ומיהו בכתובות פרק אע"פ (דף סה:) תניא נגי מקרא אמרו על ידי אנום אנם מעורות אמר מגל שבת ל"ל מנמנם דסולן שוות ושוב כיון דילפינן *מנן אלמא דשוות הן ומיהו אם אכל מעורות רבינו יוסף וקבת אל שבת לא הדר לריש דהלא אי כמי לא אכיל הך מעורות רבינו יוסף אלא: *עד כמה מזמנין וכו'. ר"ש ברכת המזון בגלא זימון אלא רבותא אלמנינן דאמינו על ביום מזמנין: **אם** עבר צופים. פירש"י בפסחים (פ"ג ד' מט.) מקום שמנו צופים ע"ג דאי"ב ה"ל למימר ומנדמו לכל רוח מדקאמר אמר [נה:] נגי מוריעים ולפנים אלא יו"ל שאינו מקום ולוקים שהי לשון קרלאים הם שפת הרמיון מ"ל שאינו יכול לרחוק אלא בבריחה דרום הכמרים (דף ס) אמרינן תניא ר' אומר כל אומרין שבתורה בבית הון מסמאה אלא בבריחה מר' אבון אבר אמר ר' אלעזר דאמר קרא מכל האוכל אשר יאכל אוכל שאתה יכול לאוכלו בבת אחת שיעורו חכמים שאין בית הכליעה יחד מבריחה הרגנולת ולענין אשתרין אמרי' (סוטה ו') אין זית שאין ארץ שרוב שיעוריה ביחדים ועיקרי בחדרת כרגים אמר תאכל אין אכילה בפחות מכביצת הכבדי דתניא ביר מכביצת הכבדי דתניא (תוליין דף ל) אמרי' ור' יהודה אכילה פתיבה בה וחבילה בבית הדחם נמי אמרי' (סם דף קב) אבר מן החי צריך כזית פ"ם אכילה בכיבר בית הכליה בבית וכמה רבות בתלמוד ובתרא לענין לענין ולענין שעשיעו הכמים כזית בחדרת כרגים [פסחים תמוד] הכי איתא בתי"כ (סם כפ' סמיל') נגלה הפרפה לא יאכל למסמה בה אם שאין לה מסמה אלא אכילה וכו' יכל נבלת בחמה מסמא בגרים בבית הכליעה מנ"ל ת"ל בה בה אתה מסמא בגרים בחמה בבית הכליעה אל"ב למה נאמר האוכל לתן שיעור מה האוכל בכולה אף הנגע הרגיעה בבית: **בשלשה** הוא אומר ברכו. אפר שמואל לעולם אל יוציא אדם את עצמו מן הכלל אמרקנא דגברך עדיף לפה נרגו הוים בספר תורה לפשר הקורא ברכו ואינו אומר גברך ומודיעה כי הקורא בכולה אף הנגע הרגיעה בבית: בס"ת כיון שהגרגיתי לפשר הפסוק לא יצא מן הכלל והרי בירך הוא הלכה קדוש ומצוה ובברכה חשוון אם הוא אומר ברכו את שאכלתי משלו הרי הוצרא את עצמו מן הכלל ואינו בתלמוד אומר גברך ומודיעה כי הקורא אמר אני אינו מרגיע את עצמו מן הכלל ואינו מן הכלל הוא מודיעה ומודיעה כי הקורא

וסדר גרישא. לתחלת ברכת המזון דתלמדינן (לעיל דף כט:) נבי תפלה פקר לא רגליו אחר גרשם הסם הוא דאיכא עקירת רגליה אבל מכל סיום הברכה הוא עקירת רגליו: **מי שיש מירוגליים.** לעיל מינים מיירי ההולך לשחוט לא שסמו ומכר שיש לו ממון בחוץ

תורה אור

והדר לרישא אמר ליה מאי מעמא עביד מר הכי אמר ליה דאמר רבי שילא אמר רב טעה חוזר לראש והא אמר רב הונא אמר רב טעה אומר ברוך שנתן אמר ליה לא איתמר עלה אמר רב מנשיא בר תחליפא אמר רב לא שנו אלא שלא פתח בהטוב והמטיב אבל פתח בהטוב והמטיב חוזר לראש אמר רב אידי בר אבין אמר רב עמרם אמר רב נחמן אמר שמואל טעה ולא הזכיר של ראש חדש בתפלה מחזירין אותו *בברכת המזון אין מחזירין אותו אמר ליה רב (ה) אבין לרב עמרם מאי שנא תפלה ומאי שנא ברכת המזון אמר ליה אף לדידי קשיא לי ושאילתיה לרב נחמן ואמר לי מדינה דמר שמואל לא שמיע לי אלא נחזי אנן תפלה דחובה היא מחזירין אותו ברכת מזונא דאי בעי אכיל אי בעי לא אכיל אין מחזירין אותו אלא מעתה ישבתות וימים טובים דלא סני דלא אכיל הכי נמי דאי טעי הדר אמר ליה אין דאמר רבי שילא אמר רב טעה חוזר לראש והא אמר רב הונא אמר רב טעה אומר ברוך שנתן לאו איתמר עלה לא שנו אלא שלא פתח בהטוב והמטיב אבל פתח בהטוב והמטיב חוזר לראש: עד כמה מזמנין וכו': למימרא דרבי מאיר חשיב ליה כזית ורבי יהודה כביצה והא איפכא שמעינן להו *דתנן יכן מי שיצא מירושלים ונזכר שהיה בידו בשר קדש אם עבר צופים שורפו במקומו ואם לאו חוזר ושורפו לפני הבירה מעני המערכה עד כמה הם חזרים רבי מאיר אומר זה וזה בכביצה ורבי יהודה אומר זה וזה בכזית אמר רבי יוחנן מוחלפת השיטה אביי אמר לעולם לא תיפוך הבא בקראי פליגי ר' מאיר סבר *ואכלת זו אכילה ושבעת זו שתיה ואכילה *בכזית ורבי יהודה סבר ואכלת ושבעת אכילה שיש בה שביעה ואיזו זו כביצה התם בסברא פליגי ר' מאיר סבר חוזרו *כמזמאתו מה טומאתו בכביצה אף חזרתו בכביצה ור' יהודה סבר חוזרתו כאיסורו מה איסורו בכזית אף חזרתו בכזית: **מתני'** כיצד מזמנין בשלשה אומר נברך בשלשה והוא אומר ברכו בעשרה אומר נברך אלהינו בעשרה והוא אומר ברכו אחד עשרה ואחד עשרה רבוא במאה הוא אומר נברך ה' אלהינו במאה והוא אומר ברכו באלף הוא אומר נברך לה' אלהינו אלהי ישראל באלף והוא אומר ברכו ברבוא אומר נברך לה' אלהינו אלהי ישראל אלהי צבאות יושב הכרובים על המזון שאכלנו ברבוא והוא אומר ברכו כענין שהוא מברך כך עונים אחריו ברוך ה' אלהינו אלהי ישראל אלהי צבאות יושב הכרובים על המזון שאכלנו ר' יוסי הגלילי אומר לפי רוב הקהל הם מברכים שנאמר °במקהלות ברכו אלהים ה' ממקור ישראל אמר ר' עקיבא מה מצינו בבית הכנסת אחד מרובים ואחד מועטים אומר ברכו את ה' רבי ישמעאל אומר ברכו את ה' הבורך: **גמ'** אמר שמואל לעולם אל יוציא אדם את עצמו מן הכלל תנן בשלשה והוא אומר ברכו אמר ליה מאי מעמא עביד מר הכי אמר ליה דאמר רבי שילא אמר רב טעה חוזר לראש והא אמר רב הונא אמר רב טעה אומר ברוך שנתן לאו איתמר עלה אמר רב מנשיא בר תחליפא אמר רב לא שנו אלא שלא פתח בהטוב והמטיב אבל פתח בהטוב והמטיב חוזר לראש אמר רב עמרם אמר רב נחמן אמר שמואל טעה ולא הזכיר של ראש חדש בתפלה מחזירין אותו *בברכת המזון אין מחזירין אותו אמר ליה רב (ה) אבין לרב עמרם מאי שנא תפלה ומאי שנא ברכת המזון אמר ליה אף לדידי קשיא לי ושאילתיה לרב נחמן ואמר לי מדינה דמר שמואל לא שמיע לי אלא נחזי אנן תפלה דחובה היא מחזירין אותו ברכת מזונא דאי בעי אכיל אי בעי לא אכיל אין מחזירין אותו אלא מעתה ישבתות וימים טובים דלא סני דלא אכיל הכי נמי דאי טעי הדר אמר ליה אין דאמר רבי שילא אמר רב טעה חוזר לראש והא אמר רב הונא אמר רב טעה אומר ברוך שנתן לאו איתמר עלה לא שנו אלא שלא פתח בהטוב והמטיב אבל פתח בהטוב והמטיב חוזר לראש: עד כמה מזמנין וכו': למימרא דרבי מאיר חשיב ליה כזית ורבי יהודה כביצה והא איפכא שמעינן להו *דתנן יכן מי שיצא מירושלים ונזכר שהיה בידו בשר קדש אם עבר צופים שורפו במקומו ואם לאו חוזר ושורפו לפני הבירה מעני המערכה עד כמה הם חזרים רבי מאיר אומר זה וזה בכביצה ורבי יהודה אומר זה וזה בכזית אמר רבי יוחנן מוחלפת השיטה אביי אמר לעולם לא תיפוך הבא בקראי פליגי ר' מאיר סבר *ואכלת זו אכילה ושבעת זו שתיה ואכילה *בכזית ורבי יהודה סבר ואכלת ושבעת אכילה שיש בה שביעה ואיזו זו כביצה התם בסברא פליגי ר' מאיר סבר חוזרו *כמזמאתו מה טומאתו בכביצה אף חזרתו בכביצה ור' יהודה סבר חוזרתו כאיסורו מה איסורו בכזית אף חזרתו בכזית: **מתני'** כיצד מזמנין בשלשה אומר נברך בשלשה והוא אומר ברכו בעשרה אומר נברך אלהינו בעשרה והוא אומר ברכו אחד עשרה ואחד עשרה רבוא במאה הוא אומר נברך ה' אלהינו במאה והוא אומר ברכו באלף הוא אומר נברך לה' אלהינו אלהי ישראל באלף והוא אומר ברכו ברבוא אומר נברך לה' אלהינו אלהי ישראל אלהי צבאות יושב הכרובים על המזון שאכלנו ברבוא והוא אומר ברכו כענין שהוא מברך כך עונים אחריו ברוך ה' אלהינו אלהי ישראל אלהי צבאות יושב הכרובים על המזון שאכלנו ר' יוסי הגלילי אומר לפי רוב הקהל הם מברכים שנאמר °במקהלות ברכו אלהים ה' ממקור ישראל אמר ר' עקיבא מה מצינו בבית הכנסת אחד מרובים ואחד מועטים אומר ברכו את ה' רבי ישמעאל אומר ברכו את ה' הבורך: **גמ'** אמר שמואל לעולם אל יוציא אדם את עצמו מן הכלל תנן בשלשה והוא אומר ברכו. סל"ד הסמא דברכו עדיף משום דברכו טייבו לוי לברך לא הסם לבל נברך ליבו אלא כגילם רשום:

ומזמנין כשנאמר והוא אומר ברכו. להא בלא דיהיה איכא זימון וכן כולם: **אמר עשרה ואמר עשרה רבוא.** כלומר הכל שוה מקראיים להכיל לא הסם אין לריכין לסמוך ובגמ' פריך הא קתני סיפא מאה והוא אומר כו': **לפי רוב הקהל הם מברכים.** כמו שאמר שם מיטוק בין מלא לעברה וכין מלא לאלף וכין אלף לרבות והא דקתני אחד עשרה ואחד עשרה רבוא ר"ש היא דאמר מה מלינו בכבית הכנסת מסמגינו לעשרה אין מיטוק בין רבים מופעים אף כאן אין מיטוק הכי מוקי לה בגמרא: **נבי' אלהינו אלהים עמנו.** אע"פ שבאלהיכם הוא דאמר נברך ואל יוציא עצמו מכלל המברכים: **תנן כשנאמר והוא אומר ברכו.** אלמא הכי עדיף כלומר רבים אתם ואפילו אינו מעמכם: אף

[יומא שם:]

[שם פא.]

[פסחים שם: סה.קמה.]

פסחים שם

[מת.] [לתו:] מ' יחיו קדוש סיגון נב יש"ב ושמי יחמא עבד. ר"ש ולא נרגן פרישים]

הגהות הב"ח

(ה) נבי' אמר ליה רב אחדי כי אתי לגיב עמרם מאי שנא:

גליון השש

תוס' ד"ה אם עבר לומר כמי לשון ראיה שי' לקמן הא ע"ב מרבי ר"ה מקמשיר: תוס"ד"ה ריש מכר מי' ולענין פרים לאמרו ולבדר. קל איתר ציין להתחיל לברך הא ברכה פסיקה לכל ולא:

פסחים שם. ודף פלה

[נבת קיום]

סיוף נמנה לעל שם.

רב נסים גאון

מר סבר הוחרו בשמואל בכבירת. איקרה בהוחרת הנגים יכול שמאא כל שהוא ח"ל אשר יאכל הוא אינו מסמא אלא בבריחה הנמצא דיום הכפורים (דף ס) אמרינן תניא ר' אומר כל אומרין שבתורה בבית הון מסמאה אלא בבריחה מר' אבון אבר אמר ר' אלעזר דאמר קרא מכל האוכל אשר יאכל אוכל שאתה יכול לאוכלו בבת אחת שיעורו חכמים שאין בית הכליעה יחד מבריחה הרגנולת ולענין אשתרין אמרי' (סוטה ו') אין זית שאין ארץ שרוב שיעוריה ביחדים ועיקרי בחדרת כרגים אמר תאכל אין אכילה בפחות מכבית הכבדי דתניא ביר מכבית הכבדי דתניא (תוליין דף ל) אמרי' ור' יהודה אכילה פתיבה בה וחבילה בבית הדחם נמי אמרי' (סם דף קב) אבר מן החי צריך כזית פ"ם אכילה בכיבר בית הכליה בבית וכמה רבות בתלמוד ובתרא לענין לענין ולענין שעשיעו הכמים כזית בחדרת כרגים [פסחים תמוד] הכי איתא בתי"כ (סם כפ' סמיל') נגלה הפרפה לא יאכל למסמה בה אם שאין לה מסמה אלא אכילה וכו' יכל נבלת בחמה מסמא בגרים בבית הכליעה מנ"ל ת"ל בה בה אתה מסמא בגרים בחמה בבית הכליעה אל"ב למה נאמר האוכל לתן שיעור מה האוכל בכולה אף הנגע הרגיעה בבית בס"ת כיון שהגרגיתי לפשר הפסוק לא יצא מן הכלל והרי בירך הוא הלכה קדוש ומצוה ובברכה חשוון אם הוא אומר ברכו את שאכלתי משלו הרי הוצרא את עצמו מן הכלל ואינו בתלמוד אומר גברך ומודיעה כי הקורא אמר אני אינו מרגיע את עצמו מן הכלל ואינו מן הכלל הוא מודיעה ומודיעה כי הקורא